

Деян Дуковски, „Лебедови песни“ по Антон Чехов (със Стефан Москов) и др.

ГОЧЕВ Петър Великов (25.V.1902–12.VII.1938) – геолог палеонтолог. Роден във Видин. Завършва естествени науки в Софийския университет (1927); асистент (1928–29). Доктор на естествените науки (1932). От 1936 работи в Минното отделение при Министерството на търговията, промишлеността и труда. Поставя началото на задълбочени стратиграфски и палеонтоложки изследвания на палеогена в България. Пръв предлага научно обяснение за произхода на *Побитите камъни*. Трудове: „Еоценът в Североизточна България“ (1926), „Бележки върху стария терциер в Южна и Югоизточна България“ (1927, на немски език), „Геологични наблюдения по Черноморското крайбрежие между устието на река Камчия и нос Еминне“ (1932), „Опит за паралелизация на палеогена в балканските страни“ (1935).

ГОЧЕВА Венелина Атанасова (14.IV.1963) – журналистка. Родена в София. Завършва история във Великотърновския университет. Кореспондент на вестник „Народна младеж“ във Велико Търново (1981–83). Редактор във вестник „Диалог“ (1983–90). Репортер, редактор, завеждащ отдел и заместник главен редактор на вестник „24 часа“ (1991–96). Първи заместник главен редактор на вестник „Континент“ (1996–97). Първи заместник главен редактор (1997–99) и главен редактор (1999–2011) на вестник „24 часа“. Вицепрезидент на Издателския борд на Вестникарска група България (от 2011). Първи заместник-председател на Съюза на издателите в България (от 2000). Председател на Фондацията за етична журналистика (от 2001). Единствен представител на медиите в ТОП 10 на най-влиятелните жени в България (2011).

ГОШЕВ Иван (Иван Гошев Иванов) (8.IX.1886–26.X.1965) – църковен историк, археолог епиграф, академик (1945). Роден в Пловдив. Учи в Софийската духовна семинария (1903–09), следва (1911–14) богословие в Черновиц, Буковина (днес Черновци, Украйна), завършва (1917) с докторат във Виена. През 1918–19 е библиотекар в Църковно-археологическия отдел при Светия Синод на Българската православна църква, основател и директор (1921–58) на Църковния историко-археологически музей (от 1969 – *Национален църковен историко-археологически музей*). От 1926 е доцент в Богословския факултет на Софий-

ския университет, извънреден (1929) и редовен (1933) професор, завеждащ катедра „Литургика, църковна археология и християнско изкуство“ (1933–58). През 1927–28 и 1933–34 е декан на Богословския факултет. Действителен член на Българския археологически институт (1933). Извънреден член на БАН (1941). Публикациите му са в областта на средновековната българска културна история, на Българската църква и монашество през 9–10 в., ранната българска епиграфика и книжнина. Автор на „Пловдивските архиепери от турското робство“ (1931), „Светите братя Кирил и Методий“ (1939), „Търновски царски надгробен надпис от 1388 г.“ (1945), „Рилски глаголически листове“ (1956), „Старобългарски глаголически и кирилски надписи от IX и X в.“ (1963) и др.

ГРАБАР (Grabar) Андре (Андрей Николаевич Грабарь) (26.VII.1896–5.X.1990) – френски византолог, археолог и изкуствовед от руски произход, чуждестранен член на БАН (1969). Роден в Киев. Завършва Историко-археологическия факултет на Петербургския университет при Николай Кондаков и Дмитрий Айналов. Специализира във Франция при Габриел Мийе и др. След Октомврийската революция 1917 емигрира в България. През 1919–25 е сътрудник в средновековния отдел на Народния археологически музей в София и член (от 1920) на Българския археологически институт. От 1926 живее във Франция – професор по история на средновековното изкуство в Страсбург и по старохристиянска и византийска археология (от 1937) в Екол дьо Франс и в Екол дезот етюд в Париж. Член на Австрийската, Британската, Датската, Норвежката и Югославянска-

Сцена от спектакъла „Битката на негъра и кучетата“ от Бернар-Мару Колтес. Постановка на театър „Фолксбюне“, Берлин. Режисьор Димитър Гоцев. 2003

Иван Гошев

